

Actualitatea Creștină

■ retrospectivă ■

Mijloacele de comunicare socială, bine întrebuințate, contribuie la destinderea și îmbogățirea sufletelor

Dintre minunatele descoperiri ale tehnicii pe care geniul uman le-a extras, mai ales în zilele noastre, cu ajutorul lui Dumnezeu, din lucrurile create, Biserica le primește și le urmărește cu o solitudine deosebită pe acelea care privesc mai direct sufletul omenesc și au deschis căi noi de a comunica mai ușor știri, idei și orientări de tot felul. Iar dintre aceste descoperiri se evidențiază mijloacele care, prin natura lor, pot atinge și influența nu numai indivizi izolați, ci mulțimi întregi și toată societatea umană, cum ar fi presa, cinematograful, radioul, televiziunea și altele de acest fel, care pot fi numite, așadar, pe drept „mijloace de comunicare socială”.

Sfânta Maică Biserica știe că aceste mijloace, bine întrebuințate, oferă neamului omenesc avantaje mari, întrucât contribuie mult la destinderea și îmbogățirea

sufletelor și la răspândirea și întărirea împărăției lui Dumnezeu.

[...] În primul rând trebuie încurajate, în general, publicațiile oneste. Iar pentru a-i hrăni pe deplin pe cititorii cu spirit creștin, se va crea și se va răspândi o presă specific catolică. Aceasta, editată și dependentă fie direct de autoritatea bisericească, fie de persoane catolice, să urmărească în mod deschis formarea, întărirea și promovarea unei opinii publice conforme cu dreptul natural și cu doctrina și morala catolică și să difuzeze și să explice corect faptele care privesc viața Bisericii. Credincioșii să fie conștientizați de necesitatea de a citi și răspândi presa catolică în scopul formării unei judecăți creștine asupra tuturor evenimentelor.

(*Inter mirifica*, 1; 14)

Nu vă temeți de speranță

Fiind profesor la Institutul Teologic Romano-Catolic din Iași, m-a pus gândul să schitez regulamente-program de publicare a două reviste cu circuit închis: una pentru seminariștii și studenții teologi, alta numai pentru preoți.

Revista pentru preoți nu a apărut până astăzi; cea destinată seminariștilor și teologilor, după trei sau patru numere s-a văzut legată pachete-n sfoară și pusă cu chirie la fondul de carte interzisă. Ce se-ntâmplase? O inspecție ne-a găsit în „neregulă” și ne-a dat indicația „sfoară”. Și sfoara poate lega și drumurile; revista se chema *Drumuri deschise*.

Mai zilele trecute, am auzit și am văzut că la Iași, studenții noștri au regăsit drumurile deschise - ca de altfel toți cei ce respiră-n România - și au reluat firul unui vis neîmplinit.

Le dau binecuvântare și le doresc din inimă succes; iar Domnul să ducă la desăvârșire ce a-nceput în noi, în multe feluri.

Și ce va purta CURIERUL CATOLIC? Semnele de prezență; chemări, mărturisiri de credință și știri de-aici și de pretutindeni. „Te rugăm, Doamne, să deschizi mereu drumurile acestui *Curier* și să-l ajuți să-și împlinească vocația!”

De peste 50 de ani, Biserica noastră Romano-Catolică nu a mai publicat nici un ziar, nici revistă. Dar, slavă Domnului, a putut să-și cânte, plângând și gemând, în șoaptă și cuvânt deschis, deși păzit, Crezul primit spre a fi răspândit.

Dovadă sunt credincioșii noștri care, purtând cu noi în spate crucile fricii, s-au întâlnit încă de mult cu crucile curajului, formând cortegiul învierii. Pe prăpastia de moarte, rănit și pironit de lemnul rușinii, poporul nostru a intonat imnul învierii. Și au căzut la pământ călăii. Și am căutat în carte: „Unde este, moarte, biruința ta?” Iar Cartea ne-a răspuns strămutându-ne pe alte tărâmuri: și „adevărul vă va elibera”.

Adevărul ne-a eliberat. Adevărul întrupat în nevinovăția copiilor și a tinerilor martiri căzuți în pământ ca semințe promițătoare de taină tuturor spre împărtășire: nevinovăția este răscumpărătoare; cei slabi și neînarmați aduc har peste noi, prin căderea de pe tronuri a celor puternici.

Calea de viață ne este deschisă de cei pe care n-am știut poate să-i vedem în jurul Celui care într-un veșnic „azi” spune: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Este strămtă, dureroasă calea ce prin adevăr duce la viață. „Ajută-ne, Doamne, să batem calea adevărului spre viață, prin timp, netrecătoare”.

Cu speranță, *Curierul catolic* căutând împlinirea vocației sale pe calea adevărului vieții și știind cuvântul sfânt, îndrăznim să spunem: „Bucură-te cruce, unică speranță”. Apropiindu-mă cu sfială și atingând funcția profetică pe care o are Biserica prin slujitorii săi, mă las furat să spun: vor veni încercări, vor fi cutremure și semne mari; și îmi amintesc de izvorul încrederii: „Nu vă temeți!”.

Nu vă temeți de speranță, de încredere, de iubirea generoasă: ele ne fac să fim fără a avea, să căutăm fără a vedea, să batem fără a aștepta răspuns imediat. Nu suntem singuri, ci însoțiți de Cuvântul lui Dumnezeu întrupat în înțelepciune. „Cereți și vi se va da; bateți și vi se va deschide; căutați și veți afla”.

Curierul catolic, de azi începând, cere, bate, caută spre inimile și mințile tuturor, care zilnic vor să descopere drumuri deschise spre împlinire umană și creștină.

Sufletește pus de evenimente între lumină și umbră, implorând fericire pentru cei morți ca noi să fim cu demnitate vii, doresc *Curierului catolic* drum bun, fără indicatoare „spre sfoară”, fără opriri lipsite de temeii. Dumnezeu să-i călăuzească pașii paginilor spre Calea ce cântă Adevărul și Viața.

Episcop
Dr. Ioan Robu

Administrator Apostolic de București

Post Scriptum

Îi plângem, Doamne, pe cei morți, pe cei ce au strigat sau au căutat să strige în lumina zile. Dar, te rugăm, învață-ne să ne-mbrăcăm în doliu pentru cei ce-n întunericul natural al sânului matern, fără a putea să strige, sunt jertfiți pe piatră de „altar” păgân, de necunoaștere și de mizerie. ■

Căsătoria, comunitate de iubire

Familia de astăzi este, în mod evident, diferită de cea a bunicilor noștri. Romane, filme, teatru, emisiuni de televiziune aduc în prim plan modelul unei familii rupte de cea clasică. Numeroase căsnicii traversează o criză evidentă: cea afectivă, criza unității marcată prin divorț afectiv sau real, precum și alte tipuri de criză: cea a fecundității (prin devalorizarea, trivializarea sensului fecundității care este cel al dăruirii); iar în la treilea rând, criza sacramentală ce se manifestă prin existența din ce în ce mai frecvent a căsătoriilor „libere”, temporare.

Ce putem face pentru a salva această valoare socială și religioasă? Iată o întrebare la care vă invit să răspundeți gândindu-vă la aspectele pe care le observați în privința schimbărilor ce s-au petrecut în viața matrimonială, din punct de vedere al obișnuințelor, al modului de viață, al practicii morale și religioase. Să vă gândiți, de asemenea, care ar fi valorile ce ar salva familia amenințată de pericole.

Pe de altă parte, observăm existența unor familii în care funcționează adevăratele valori: respectul persoanei, libertatea bazată pe dialog, încredere reciprocă, spirit de sacrificiu, deschiderea spre pluralitate (ideologică, politică, profesională), spiritualitate împărtășită. De mare importanță este climatul de iubire în care trebuie să fie crescuți copiii, sentimentul responsabilității pe care aceștia îl deprind observându-l ca pe o realitate în atitudinea părinților.

Aș clasifica, în cele ce urmează, atitudinile clasice necesare într-o căsnicie:

- atitudinea senină, opusă situațiilor de conflict;
- perspectiva globală, opusă abordărilor parțiale, unilaterale;
- abordarea pozitivă și nu negativistă a soluțiilor aduse de membrii familiei, într-o viziune de ansamblu;
- climat de studiu, reflecție, dialog, pornind de la faptul că noi singuri nu putem rezolva toate problemele;
- înțelegere, încredere, optimism.

Puține realități umane au atâta forță și profunzime ca IUBIREA: iubirea mamei, iubirea tinerilor, iubirea mistică, ce tinde spre unire cu dumnezeirea. Iubirea este dezinteresată, este dăruire! Să ne gândim la capitolul 13 din Evanghelia după Sfântul Ioan: Isus spală picioarele ucenicilor săi la Cina cea de taină. „V-am dat exemplu ca și voi să faceți așa cum v-am făcut eu” (In 13, 15).

Inima unei căsnicii este o flacără de iubire: iubirea frumoasă care se descoperă și se responsabilizează în timpul logodnei. Fără o inimă de iubire, căsătoria nu ar avea har; intimitatea sexuală ar fi doar uzanța unui drept, iar soții nu s-ar purta unii cu alții ca persoane cu nume proprii; fecunditatea ar fi reproducere mecanică; educarea copiilor - o instituție de simplă transmitere a unor norme și cunoștințe; în sfârșit, fără flacără de iubire, căminul conjugal s-ar transforma într-un simplu hotel.

Când strălucește flacăra iubirii, căminul conjugal este locul perfect pentru bărbat și femeie. Dar a ajunge la o autentică comunitate de iubire este lucru greu. Pentru aceasta este nevoie de atingerea unui echilibru, a unei maturități din partea soților. Am putea spune că acest proces de maturizare traversează trei etape:

- mai întâi, cea a copilăriei, în care „ce e al meu e al meu, iar ce-i al tău e tot al meu”;
- apoi, etapa tinereții: fiecare pentru sine;
- etapa adultă: a trăi pentru celălalt, dar prin efortul propriu. Se folosesc în această fază pronumele „noi”, „al nostru”, iar trăirea se aseamănă cu fluidul ce suie în vasele comunicante.

Supportul esențial pentru o căsnicie este cel spiritual întrucât practica religioasă ajută căsnicia și Dumnezeu este prezent în căminul conjugal. De aceea este foarte frumoasă imaginea familiei care se roagă împreună.

Desigur, iubirea nu este un lucru ușor și își are propriile exigențe: transparență reciprocă (sinceritate absolută, pe toate planurile); descoperire reciprocă (în profunzime, permanentă); întâlnire reciprocă (de intimitate, profundă); respectul persoanei (a iubi în regim de libertate); dăruire reciprocă (permanentă, totală, fără să existe o filosofie a calculului).

Iar pentru a încheia această meditație vă invit să mai deschideți încă o dată Cartea Sfântă și să citiți acel unic Imn al Iubirii din Prima Scrisoare a Sfântului Apostol Paul către Corinteni, capitolul 13, versetele de la 1 la 8. ■

Pr. Cristóbal Roa, S.J.
(Actualitatea Creștină, nr. 4/1996)

Episcopul de Iași, Anton Durcovici, așa cum l-am cunoscut

Să vorbești despre un munte, să încerci să-l descrii și să-i pătrunzi tainele este imposibil. Să vorbești despre Episcopul Anton Durcovici, să-l cunoști și să-i pătrunzi tainele inimii e tot atât de imposibil. L-am cunoscut din copilărie și m-am despărțit de el cu trei zile înainte de hirotonirea mea ca preot, când a plecat din sufrageria seminariștilor spre Parohia Popești Leordeni. Pe drum a fost arestat și apoi a murit în închisoarea de la Sighet.

Consider că e inexact să spun că l-am cunoscut, căci pe asemenea om îl vezi, îl recunoști dintre mai mulți, dar numai Dumnezeu poate să pătrundă tainele sufletului. Unii se fereau, se speriau de el; aveau impresia că îi pătrundea cu privirea; le era teamă de ochii lui, de parcă le sfredelea inima.

Pentru prima oară l-am văzut la vârsta de nouă ani. Aveam respect; era mai mare, era preot, dar privirea lui nu mă speria. Îl căutam mereu și aveam impresia că îmi făcea bine când mă privea; și cunoștea gândurile mele de copil ștrengar. După ce în anul 1934 făcusem Prima Împărtășanie și primisem Sfântul Mir, prin intermediul instrumentului lui Dumnezeu, Monsenior Durcovici (pregătirea catehetică o făcusem cu Iosif Gonciu, pe atunci diacon), viața mea ia o turnură providențială: am fost primit la școala *Sfântul Iosif*, la clasa lui Bruder Augustin, un alt instrument al Providenței.

Elevii școlii catolice *Sfântul Iosif* se spovedeau sâmbăta după-amiaza. Erau mai mulți preoți la confesional. Monseniorul Durcovici avea confesionalul lângă statuia Sfântului Anton, în Catedrală. Era interesant că mulți copii așteptau la rând pentru a se spovedi la dumnealui. Teologul, filosoful și profesorul de facultate putea să se coboare la nivelul nostru, să ne înțeleagă, să ne corijeze, să nu ne certe, căci altfel am fi fugit la un alt confesional. La „Părintele”, cum îi spuneam noi, copiii, găseam un tată sufletesc inegalabil și providențial, pus la dispoziția ștrengarilor care nu știau de viitorul ce le stătea în față, în lume și în Biserică.

Dar revenind la șirul vieții mele, trebuie să recunosc că Monseniorul a avut o deosebită grijă față de mine, interesându-se mereu de rezultatele mele la învățătură și purtare. Îmi cerea mereu carnetul de note la sfârșitul trimestrului și de fiecare dată îmi spunea aceste cuvinte: „Dacă înveți bine și ești cuminte, după ce termini clasa a IV-a, te iau la Seminar”. Poate aceste cuvinte mi-au deschis sufletul la harul chemării de preot. Nu am fost singurul, căci am avut alături încă șase colegi de clasă. Anul acela, 1937, a fost o recoltă bogată; și toți am fost elevii lui Bruder Augustin.

Dacă până la intrarea mea în Seminar îl priveam pe Monseniorul Durcovici de la distanță și doar din când în când, acum îl vedeam zilnic. Locuia alături de școală, la etajul al II-lea al Arhiepiscopiei, împreună cu seminariștii.

De dimineață venea în dormitor, aprindea lumina, bătea din palme și începea *Te Deum*. Ne avânta să mergem repede la spălător, să ne spălăm cu apă rece până la brâu și după 15 minute să fim în capelă la rugăciune, meditație și Sfânta Liturghie. Îl vedeam zilnic la celebrarea Euharistiei. Celebra totdeauna mai recules decât ceilalți. Ochii îi erau plecați, gesturile măsurate, iar cuvintele erau rostite cu demnitate și bine articulate. Aceste imagini au rămas pentru noi, seminariștii, viitorii preoți, ca un model de neuitat.

Om al rugăciunii, era dimineața în capelă cu mult înainte de a veni la noi în dormitor, iar seara, după ce stingea lumina, mergea din nou la rugăciune, unde rămânea o jumătate de oră, o oră sau mai mult, într-o profundă comuniune cu Dumnezeu. În fiecare lună făcea cu noi o zi de reculegere, iar meditațiile erau expresie a trăirii sale interioare.

Cei 11 ani de Seminar, timp în care ne-a fost rector, au fost ani grei; a izbucnit al Doilea Război Mondial și mulți au plecat cu familiile lor în Germania; alții au renunțat la chemarea lor, furați de entuziasmul naționalist sau de ambiții diverse. Dintr-o clasă de 8 filosofi a rămas doar unul: părintele Xaveriu Haider. Monseniorul Durcovici era copleșit de durere văzând cum harul lui Dumnezeu nu era apreciat, iar Biserica rămâne fără preoți. [...]

Monseniorului Durcovici i se propune scaunul episcopal de Iași. Între noi, teologii, se vorbea că i se mai propusese de două ori scaunul episcopal, dar a refuzat mereu. De această dată acceptă fără ezitare, în plin foc comunist, cu perspectiva sigură a persecuției. Noi, studenții teologi, eram grupa pe care dumnealui o primise în anul I de Seminar și mai aveam un an până ajungeam la preoție. Despărțirea a fost foarte dureroasă.

La 5 aprilie 1948 este consacrat Episcop de Iași în Catedrala *Sfântul Iosif*, din București. Imediat după aceea l-am ajutat la împachetatul bagajelor. Prin mâna noastră au trecut toate lucrurile dumnealui. Nimic valoros, nimic elegant sau modern. Câteva lucruri de îmbrăcăminte uzate și vechi, ceva cărți de teologie și spiritualitate. Nu avea nici măcar un geamantan bun. Sărăcie adevărată, fără vot, dar trăită. Tot ce avea, oferea pentru întreținerea Seminarului. ■

Pr. Victor Iacobec
(fragmente, *Actualitatea Creștină*, nr. 6, 1996)

Primul misionar în Africa trimis de Arhidieceza de București

Duminică, 20 octombrie, Ziua Mondială a Misiunilor, în Catedrala Sfântul Iosif din București, Nunțiul Apostolic Janusz Bolonek a celebrat Sfânta Liturghie cu ocazia aniversării a 18 ani de la începutul solemn al pontificatului Sfântului Părinte Ioan Paul al II-lea.

La aceeași Liturghie, Arhiepiscopul Ioan Robu a încredințat mandatul misionar părintelui Valerian Dumea, care va pleca pentru 3 ani în misiune în Coasta de Fildeș (Africa).

Este pentru prima dată când Arhidieceza de București trimite un misionar. Trimiterea părintelui Valerian Dumea a fost posibilă cu ajutorul Centrului Misionar Diecezan Gorizia, Italia. Directorul acestui centru, Mons. Giuseppe Baldas, a fost și el prezent la Sfânta Liturghie când Părintelui Valerian i s-a încredințat mandatul.

Mons. Baldas a declarat: „Am sosit aici pentru celebrarea încredințării mandatului misionar, în numele Arhidiecezei de București, unui preot al acestei Arhidieceze, Valerian Dumea. El nu pleacă singur, ci este trimis de Biserica din București, după cum arată însăși denumirea de *missio* – „trimitere”. După ce Arhiepiscopul i-a încredințat Evanghelia și Crucea, el este trimis ca în numele vostru să-l vestească pe Isus Cristos și Cuvântul său. Arhidieceza de București este cea care îl trimite în misiune, în speranța că, peste câțiva ani, și laicii vor putea face această experiență și că va exista posibilitatea desfășurării unei misiuni în Africa susținută în totalitate de Arhidieceza de București”.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, părintele Valerian a spus: „Îmi mulțumesc Domnului că a avut încredere în mine și m-a

chemat în slujba sa. Astăzi, în Ziua Mondială a Misiunilor, mulțumesc Arhidiecezei de București și, în același timp, Arhidiecezei de Gorizia, că mi-au dat posibilitatea de a face această experiență misionară în Africa, ca preot *Fidei donum*, desigur, într-o realitate diferită de a noastră, dar care are același numitor comun: numai Evanghelia poate da speranță celor săraci și asupriți. Îmi exprim dorința ca și alte persoane, preoți, surori și laici să încerce să trăiască această minunată aventură!” ■

(*Actualitatea Creștină*, nr. 19, 1996)

TU EȘTI PETRU!

În deplină libertate declar că renunț la ministerul de „Episcop al Romei, Succesor al Sfântului Petru”.

Aceste cuvinte au făcută îndată înconjurul lumii în ziua de 11 februarie 2013, zi în care Biserica o sărbătorea și pe Sfânta Fecioară Maria de la Lourdes și Ziua Bolnavului. A fost aleasă special această zi de către Papa Benedict al XVI-lea? Nu știm! Știm doar că după Codul de Drept Canonic al Bisericii Catolice, nr. 332, 2, Pontiful roman poate să renunțe la funcția sa, dar este necesar ca renunțarea să fie făcută în mod liber și manifestată în mod regulamentar, fără, însă, să trebuiască să fie acceptată de cineva.

Dar iată textul integral pe care Sfântul Părinte l-a citit atunci, în Sala Consistoriului, unde erau prezenți mai mulți Cardinali:

„Iubiți frați, v-am convocat la acest Consistoriu nu numai pentru cele trei canonizări, dar și pentru a vă comunica o decizie de mare importanță pentru viața Bisericii. După ce mi-am examinat în mod repetat conștiința în fața lui Dumnezeu, am ajuns la certitudinea că puterile mele fizice, din pricina vârstei înaintate, nu mai sunt potrivite pentru a-mi exercita în mod adecvat ministerul petrin. Sunt foarte conștient că această slujire, datorită esenței sale spirituale, trebuie să fie îndeplinită nu ►►

▶ numai prin fapte și cuvinte, dar și suferind și în rugăciune. Cu toate acestea, în lumea de astăzi, supusă schimbărilor rapide și agitată de chestiuni de mare importanță pentru viața de credință, pentru a conduce barca Sfântului Petru și pentru a vesti Evanghelia este necesară și vigoarea atât a trupului, cât și a sufletului, vigoare care, în ultimele luni, a scăzut în mine așa încât trebuie să-mi recunosc incapacitatea de a administra bine slujirea încredințată mie. De aceea, conștient de gravitatea acestui lucru, în deplină libertate, declar că renunț la ministerul de Episcop al Romei, Succesor al Sfântului Petru, încredințat mie prin cardinali la 19 aprilie 2005, așa încât, de la 28 februarie 2013, la ora 20,00, ora Romei, scaunul Sfântului Petru va fi vacant și va trebui convocat Conclavul, de către cei care au competența, pentru alegerea noului Suveran Pontif.

Preaiubiți frați, vă mulțumesc din adâncul inimii pentru toată iubirea și munca cu care ați purtat alături de mine povara slujirii mele, și vă cer iertare pentru toate defectele mele. Acum, încredințăm Sfânta Biserică grijii Supremului Păstor, Domnul Nostru Isus Cristos, și o implorăm pe Preasfânta sa Mamă Maria, ca să-i asiste cu bunătatea sa maternă pe Părinții Cardinali în alegerea noului Suveran Pontif. În ce mă privește, și în viitor, voi sluji Sfânta Biserică a lui Dumnezeu cu toată inima, cu o viață dedicată rugăciunii”.

[...] În timp ce-i exprimăm mulțumirea și recunoștința noastră Papei Benedict al XVI-lea pentru slujirea sa frumoasă, fructuoasă și plină de dragoste față de Biserică, îl salutăm și îl îmbrățișăm cu drag încă de pe acum pe cel care va fi ales să fie următorul Păstor Suprem al Bisericii în Scaunul lui Petru de la Roma. ■

(fragment din editorialul ÎPS Ioan Robu, *Actualitatea Creștină*, număr special martie 2013)

„CRISTOS E CEL CARE CĂLĂUZEȘTE BISERICA!”

Peste 150.000 de pelerini au fost prezenți miercuri, 27 februarie 2013, în Piața Sfântul Petru din Roma pentru a asculta ultima audiență generală a pontificatului Papei Benedict al XVI-lea și pentru a-i arăta afecțiunea și recunoștința întregii Biserici.

„Nu mă întorc la viața privată, la o viață de călătorii, întâlniri, recepții, conferințe etc. Nu abandonez crucea, ci rămân în mod nou lângă Domnul Răstignit. Nu mai port puterea funcției pentru conducerea Bisericii, dar în slujirea rugăciunii rămân, ca să spunem așa, în staulul Sfântului Petru. Sfântul Benedict, al cărui nume îl port ca Papă, îmi va fi de mare exemplu în asta. El ne-a arătat calea pentru o viață, care, activă sau pasivă, aparține total lucrării lui Dumnezeu”.

„Am știut mereu că în barca aceea este Domnul și am știut mereu că barca Bisericii nu este a mea, nu este a noastră, ci a sa. Și Domnul n-o lasă să se scufunde; El e cel care o conduce, desigur și prin oamenii pe care i-a ales, pentru că așa a voit. Aceasta a fost și este o certitudine, pe care nimic n-o poate întuneca. Și pentru aceasta inima mea este astăzi plină de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru că a făcut să nu lipsească niciodată întregii sale

Biserici și chiar și mie consolarea sa, lumina sa, iubirea sa.”

„Suntem în Anul Credinței, pe care l-am voit pentru a întări tocmai credința noastră în Dumnezeu într-un context care pare să-l pună tot mai mult pe planul al doilea. Aș vrea să vă invit pe toți să reinnoim încrederea fermă în Domnul, să ne încredințăm ca niște copii în brațele lui Dumnezeu, fiind siguri că acele brațe ne susțin mereu și sunt ceea ce ne permite să mergem în fiecare zi, chiar și în oboseală. Aș vrea ca fiecare să se simtă iubit de acel Dumnezeu care l-a dăruit pe Fiul său pentru noi și care ne-a arătat iubirea sa fără margini. Aș vrea ca fiecare să simtă bucuria că este creștin. Într-o frumoasă rugăciune care ar trebui recitată zilnic dimineața se spune: „Te ador, Dumnezeul meu, și te iubesc cu toată inima mea. Ți mulțumesc pentru că m-ai creat, pentru că m-ai făcut creștin...”. Da, să fim bucuroși pentru darul credinței; este binele cel mai prețios, pe care nimeni nu ni-l poate lua! Să-i mulțumim Domnului pentru asta în fiecare zi, cu rugăciunea și cu o viață creștină coerentă. Dumnezeu ne iubește, dar așteaptă ca să-l iubim și noi!” ■

(Papa Benedict al XVI-lea, la ultima Audiență generală)